

*Isibaiminusios XX a. pr. visuomenės akyse
demonizuota Šiltininkė Merė pagaliau įgauna kūną ir
kraują, tikras, žemiškas emocijas.*

Library Journal

**Mary Beth
Keane**

Šiltinė

baltos lankos

Mary Beth Keane

Šiltinė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Vytautas Petrukaitis

baltos lankos

Merė iš karto nebuvo suimta. Prieš tai ji buvo ne kartą išpėta. Jos buvo prašoma. Viskas prasidėjo mandagiai, tartum daktaras Soperis būtų manęs, kad jeigu jai tiesiog bus pranešta apie jos kūne slypintį pavojų, ji pati pasišalins iš visuomenės. O paskui, kai jis su savo kolegomis griebėsi kur kas mažiau mandagių priemonių, jai buvo sakoma, esą pati kalta, nes nepakluso, priešinosi ir nesielgė taip, kaip buvo liepta.

Vieną šaltą 1907 metų kovo rytą Sveikatos departamentas, suderinęs savo veiksmus su Niujorko policijos valdyba, nusprendė, kad Merė Melon turi būti sulaikyta. Daktaras Soperis tikėjosi, kad virėja galbūt lengviau pasiduos moteriai, todėl pasiuntė gydytoją Džozefiną Beiker paskambinti į Bouenų, pas kuriuos tuo metu dirbo Merė, namų duris, o jai už nugaros stovėjo keturi policijos pareigūnai. Niekam į galvą neatėjo, kad net šitokioms pajėgoms pasirodžius virėjos draugai dėl jos meluos, padės jai slėptis, tvirtins, esą ji negali būti jų ieškomas asmuo. Kai pagaliau ji buvo rasta, klusniai eiti nepanoro, todėl pareigūnai sugriebė jai už galūnių ir nusinešė apsnigtu kiemu, stebint kitiems namų tarnams. Policininkų įsodinta į furgoną ji ėmė mojuoti kumščiais ir spardyti, kol galiausiai jie išspraudė ją tarp savo įmitusių kūnų ir kaip įmanydami laikė, o daktarė Beiker atsisėdo jai ant kelių.

– Prašau nurimti, panele Melon, – be perstojo kartojo daktarė Beiker, o po kiek laiko: – Prašau, Mere!

Merė pamanė, kad ji vežama į policijos nuovadą Rytų 67-ojoje gatvėje, taigi kai furgonas toliau važiavo miesto centro link pietryčių kryptimi, tuo pačiu keliu, kuriuo ji eidavo iš Bouenų namų į butuką Rytų 33-iojoje gatvėje, kuria-me gyveno su Alfredu, akimirką pajuto viltį pamaniusi, kad ji galbūt vežama namo. Ji vylėsi, kad pareigūnai jau bus ją pamokę ir dabar paleis. Pro mažą grotuotą langelį prabėgo-mis stebėjo gatvių ženklus, vežikui 42-ojoje gatvėje pasukus į rytus. Jie važiavo į pietus 3-uoju aveniu iki 16-osios gatvės, o tada vėl pasuko į rytus taip skubiai, kad ji juto, kaip ritmingai arkliai kinkuoja glotniomis galvomis. Furgonas sustojo prie pat upės, prie pagrindinio įėjimo į Merei nepažįstamą pastatą, esantį pačiame gale tokio nuošalaus kvartalo, kad ji pirmąsyk pajuto kylančią paniką, jog joks pažįstamas žmogus niekada jos čia neras.

Prie įėjimo į Vilardo Parkerio ligoninę laukė daktaras Soperis, bet, užuot ją užkalbinęs, tik linktelėjo galvą porai po-licininkų, kurie laikė ją už alkūnių. Šeštame aukšte jie skubriai nusivedė Merę koridoriumi į šiltinės skyrių, kur kambaryje su žvilgančiu raudonmedžio stalu laukė daugiau gydytojų. Vie-nas sargybinis parodė jai, kur sėstis, ir jai nespėjus kaip rei-kiant apsidairyti po kambarį daktaras Soperis visiems pasa-kė: pagal naujausią šios ligos teoriją, ją sukelia mikrobai; nors Merė atrodanti kuo sveikiausia, tą akimirką jos kūnas gamina šiltinės bacilas ir perduoda ligą niekuo dėtoms aukoms. Jis ap-kaltino ją susargdinus dvidešimt tris žmones, mažiausiai trys iš jų mirė.

– Apie šiuos ligos atvejus mes žinome, – kalbėjo jis, – bet kas žino, kiek dar jų sužinosime, kai turėsime galimybę ištirti visą panelės Melon įdarbinimo istoriją?

Stebint penkiems vyrams ir daktarei Beiker daktaras Soperis pagaliau pasisuko į Merę, visų šių nelaimių kaltininkę, tarsi laukdamas, kol ji ką nors pasakys. Merei pasirodė, kad visos jos mintys išbyrėjo iš galvos lyg akmenys.

– Džordžai, – tarė daktarė Beiker, – ji nebuvo čia nė penkiolikos minučių. Galbūt mus reikėtų duoti jai laiko susikaupti.

– Vadinas, grįšim po pusvalandžio? – paklausė vienas gydytojas.

– Susitiksim ryte, ponai, – tarė daktarė Beiker. – Juk nėra nieko, kas negalėtų palaukti iki ryto, tiesa?

Ne, pamanė Merė, iki ryto ši klaida bus ištaisyta, ir manęs čia nebebus. Pareisiu tiesiai namo, išsivirsiu kavos, papasakosiu visą istoriją Alfredui ir niekada daugiau neprisiartinsiu prie Vilardo Parkerio ligoninės.

Daktaras Soperis pakreipė galvą ir pažiūrėjo į Merę iš kitapus stalo.

– Rytoj, – sutiko jis. – Gerai.

Merės lova buvo paskutinė eilėje, didelėje šešiolikos lovų palatoje. Visos buvo užimtos, išskyrus jos – ši laukė su standžiai užkištomis paklodėmis ir maža plokščia pagalve, padėta lygiai per galvūgalio vidurį. Sargybiniai stovėjo prie įėjimo į palatą taip, kad galėtų stebėti ją pro siaurą durų langelį. Kai atvedusi ją į palatą slaugytoja išėjo, Merė lyg niekur nieko atidarė duris ir pasuko prie laiptų, bet vienas pareigūnas užriko jai sustoti, o pro šalį einantis gydytojas pastoj o jai kelią.

– Man buvo pasakyta, kad galiu su kai kuo šnektelėti, – tarė ji pareigūnui, kai šis varėsi ją atgal. – Kada?

Jis tik gūžtelėjo pečiais ir žiūrėdamas į ją pasisūpavo nuo kulno ant pirštų. Merė mintyse išmatavo atstumą iki koridoriaus galo ir pajuto, kaip nukrečia šurpas.

Tą pirmą naktį ligoninėje, kai slaugytoja atėjo išjungti šviesų, Merė gulėdama savo lovoje delnais užsispaudė ausis. Įvyko nesusipratimas, ne kitaip. Vos per kelias dienas viskas bus išsiaiškinta. Alfredas nesitikės ją grįšiant namo iki sekmadienio ir negalės žinoti, kas atsitiko. Net tada jis, ko gero, nesi-jaudins, manydamas, kad Bouenai jos paprašė likti iki pirmadienio. Ji teturėjo tiek pinigų, kiek buvo kišenėje, ir drabužius, kuriuos vilkėjo. Daktarė Beiker sakė, kad jai bus leista kartą paskambinti telefonu, bet kam ji skambins? Butuke, kuriame ji gyveno su Alfredu, telefono nebuvo. Nė vienas jų name neturėjo telefono. Bouenams ji tikrai negalėjo skambinti.

Gulėdama ant šono veidu į sieną Merė smarkiau užspaudė delnais ausis, bet vis tiek girdėjo kitus palatos ligonius, žiaukčiojančius, raudančius, jie šaukėsi žmonių – tikriausiai giminaičių, jau mirusių mylimųjų. Visa tai ji jau buvo mačiusi, bet tik ne šitaip – ne tokią daugybę viename kambaryje: penkiolika košmarų, susipynusių į daiktą, ir dar jos – šešiolikta – gija, nepanaši į kitas. Galiausiai Merė suprato neužmigsianti ir priėjo prie lango, išeinančio į vakarus, į 16-ąją gatvę. Šaligatvis buvo tamsus, tik geltonai spindėjo nuo vienintelio gatvės žibinto; toje tamsoje ji ieškojo kito lango šeštame aukšte ir prie jo stovinčio Alfredo apybrėžos, mažiau negu už dvidešimties kvartalų nuo čia. Jeigu šauksiu, pamanė ji, kaip toli girdėtusi? Ji mėgino įsivaizduoti, ką jis veikia tokį metą. Jis niekada gerai nemiegodavo, kai jos nebūdavo namie.

Sudejavo gulinčioji lovoje arčiausiai lango, ir Merė atsisukusi pamatė ne daugiau kaip trylikos metų mergaitę. Ilgi tam-
sūs jos plaukai buvo šlapi nuo prakaito, sruogomis prilipę prie
kaklo. Merė juos surinko į daiktą ir nubraukė mergaitei nuo
veido. Apvertė jai pagalvę vėsia apačia į viršų. Pasakė jai, kad
viskas netrukus baigsis – tikrai, į gera ar bloga – ir atnešė jai
puodelį vandens. Paskui atnešė vandens visoms kitoms; viena
moteris sugriebė Merę už riešo, vadino ją „Ana“ ir maldavo
neišeiti.

– Mes netrukus grįšim namo, Ana, – patikino Merę ligo-
nė, ir Merė jai pritarė.

Prieš švintant pasikeitė sargybiniai už durų, o Merė vėl
gulėjo savo lovoje ir stebėjo įgudusių slaugytojų veiksmus:
šios prieidavo prie kiekvienos ligonės su kibiru šalto vandens
ir krūva šiūruoklių, visa tai tempė sau iš paskos vežimėlyje
su ratukais. Merė valandėlę užmiršo sunkią savo padėtį, ma-
tydama, kaip kiekviena moteris nurimsta ir tarsi į kažką įsi-
klauso, netikėtai pajutusi prie kaktos ar kaklo pridėto audeklo
vėsą. Po pažastimis pakišus šiūruoklę moterų veidai tapdavo
ramesni, juose nušvisdavo viltis, o kai paliesdavo kirkšnis, jos
pajusdavo palengvėjimą visu kūnu, kai kurios ligonės net ap-
siverkdavo.

Kai Merės eilę aptarnaujanti slaugytoja priėjo prie jos lo-
vos, ištiesė šiūruoklę ir į ją pažiūrėjo.

– Tu nekarščiuoji, – tarė ji.

– Ne.

– Kompresus turiu uždėti visoms. Man nesakė, reikia tau
kompreso ar ne.

– Sakysiu, kad uždėjai.

– Gerai.

Slaugė toliau įdėmiai į ją žiūrėjo.

– Kada ja apsirgai?

– Niekada.

– Bet užkreti ja kitus? Žmonės ja suserga nuo tavęs?

– Taip tau buvo pasakyta?

– Taip buvo pasakyta visiems gydytojams ir slaugytojams.

– Tai melas.

Slaugytoja palenkė galvą ir nužiūrėjo Merę nuo galvos iki gūbrio po antklode, kur buvo jos pėdos, paskui vėl grįžo žvilgsniu prie veido.

– Ar tau vis dėlto reikia skuduro? Ir vandens? Apsiprausti. Kaip suprantu, tau labai sunku.

– Taip. – Merė atsisėdo lovoje. – Taip, ačiū.

Slaugytojos kartojo tą veiksmą kas valandą, bet po to pirmo karto pro Merę praeidavo. Rytui įpusėjus atėjo Soperis ir atsisėdo greta ant kėdės, įspraustos tarp Merės lovos ir sienos. Pasakė Merei, kad atėjo metas jai bendradarbiauti, kad jų laukia labai daug darbo. Kalbėdamas Soperis vis žvilgčiojo į slaugytojas, kurios vaikščiojo po palatą, kilnojo antklodes, praskėsdavo ligonėms kelius. Galiausiai pašoko ir paprašė Merę išeiti į koridorių su juo pasikalbėti.

– Kaip ilgai ruošiatės mane čia laikyti? – paklausė Merė, nė neketindama niekur eiti, kol neišgirs jo atsakymo.

– Išeikite į koridorių, panele Melon, – tarė jis.

– Ne, – atsakė Merė vėl dėdama galvą ant pagalvės ir užsitraukdama antklodę iki smakro.

– Nenoriu, kad man tektų prašyti to vyro pagalbos, – tarė jis, rankos mostu parodydamas į vieną iš apsaugininkų. – Šiaip ar taip, turiu pasikalbėti su jumis apie jūsų tulžies pūslę.

– Šiaip ar taip, turiu pasikalbėti su savo draugais, kad jie žinotų, kas man atsitiko.

– Vėliau, panele Melon. Labai greitai.

Pirmą kartą su daktaru Soperiu Merė susidūrė Bouenų virtuvėje beveik prieš mėnesį. Ji palaikė jį per anksti atvykusi su svečiu. Diena buvo labai šalta, kiekviename kambaryje užkurtas židinytis arba krosnelė, išskyrus tarnų patalpą, – mažytė krosnelė ten bus užkurta tik atėjus laikui miegoti. Bouenų name lengvai galėjai pasiklysti. Jis buvo didelis: aukštas, platus, su didžiuliais aukštais kambariais. Sienas iki pat lubų dengė paveikslai, vaizduojantys svetimus kraštus; langai išėjo į Parko aveniu. Tačiau namo gilumos natūrali šviesa nepasiekdavo, todėl tarnams tekdavo visą laiką dirbti pasišviečiant lempomis.

Merė pakėlė akis nuo dviejų gražių ančių – ji badė joms odą peiliu, kad kepat ištekėtų riebalai – ir pamatė aukštą vyrą, spaudžiantį prie krūtinės skrybėlę. Jis ėjo tyliai, tad jinai išgirdo jį tik tada, kai šis atsidūrė beveik akis į akį su ja. Buvo gražus, kokie gražūs būna kai kurie niujorkiečiai: be galo tvarkingas, išlygintais drabužiais, labai tiksliai pakirptais plaukais ir ūsais. Šis vyriškis niekad nesėmė anglių, nenešiojo ledo luitų, nebuvo paskerdęs jokio gyvulio. Jis net neturėjo darbinų batų. Atrodė vyresnis, nors vėliau ji sužinojo, kad juodu bendraamžiai, gimę vos vienos savaitės skirtumu.

Baigiantis antrai Merės parai Vilardo Parkerio ligoninėje, ji atsakė į keletą Soperio klausimų ir vylėsi, kad dabar ją paleis. Bet trečią rytą iškart po pusryčių jis vėl pasikvietė ją į kambarį

su raudonmedžio stalu ir paragino penkis kitus medikus irgi užduoti jai klausimą. Tris iš jų Merė pažino: buvo mačiusi tą dieną, kai ją atvežė į ligoninę. Daktarės Beiker nebuvo. Vadvaujant daktarui Soperiui, jie primygtinai klausinėjo, ar esanti visiškai tikra, kad niekada nesirgo vidurių šiltine, ar galinti išvardyti visus pažinotus žmones, susirgusius karštine nuo jos atvykimo į Jungtines Valstijas prieš dvidešimt ketverius metus.

– Kiekvieną mano pažinotą žmogų, sirgusį karštine? Nuo 1883-ųjų?

Merė vos nesusijuokė. Ar jie sugebėtų atsakyti, jeigu jina užduotų jiems tokį klausimą?

– Arba Airijoje, – tarė vienas gydytojų. – Nurodykit kiekvieną karštine sirgusį žmogų, kiek siekia jūsų atmintis.

Jie turėjo žinių apie ją tik nuo 1901 metų, ir Merė nusprendė juos žinant užtektinai apie jos gyvenimą per tuos pus šeštą metų. Daugiau ji jiems nieko nepraneš.

– Neprisimenu, – atsakė ji.

Daktaras Soperis priėjo prie jos kėdės ir paprašė parodyti, kaip ji mazgojasi rankas, grįžusi iš išvietės. Jusdama tokią daugybę įdėmiai ją stebinčių akių ir suprasdama, kad jie toliau ją kamantinės, jei ji atsisakys tai padaryti, ji mintyse įsakė sau likti ramiai ir priėjo prie praustuvo kambario gale. Ausyse juto tvinkčiojantį kraują. Gydytojai stebėjo ją, stovėdami arti, taigi ji pamažu pradėjo muilo gabalu trinti plaštakų viršų, delnus, tarpupirščius, taip lėtai, kaip niekada nedarydavo, kai nerimaudavo, ar spės nustatyti laiku patiekti vakarienę ant stalo. Rankas nusišluostė į rankšluostį, kabantį šalia praustuvo – medikai stebėjo ir šį veiksmą.

– Ko mes nepastebime? – balsu svarstė daktaras Soperis, visiems grįžus į savo vietas.

Merė žinojo, kad savo bloknote jis neužsirašė smulkmenų, kurias pastebi moteris: žmogaus veido išraiškos, kai jis nusisuka ir mano nesąs stebimas. Kai daktaras Soperis tą vakarą pasirodė Bouenų virtuvėje, ji pakėlusi ranką užkišo už ausies iš kuodo išsprūdusią plaukų sruogą. Pasikėlusi prijuostę nusišluostė nuo rankų ančių riebalus. Gnauždama kumštyje peilį, kuriuo badė ančių odą, paklausė, gal jis galėtų kuo padėti. Jo akys buvo mėlynos, veidas pailgas, baltas, nusiskutęs taip kruopščiai, kad veidas atrodė glotnus kaip jos, tik su ūsais. Iš jaudulio jis buvo prasižiojęs. Akys apsiblaususios, o kai įsmigo į ją, nejudėjo, tiesiog gerte gėrė į save kiekvieną jos lopinėlių. Jis žiūrėjo tiesiai į veidą, į lūpas, į jos kūną, tarsi būtų jos savininkas, tarsi niekas kitas pasaulyje nepažinojo jos kūno geriau už jį. Peilio kriaunos buvo riebaluotos, ir jai sunkiai sekėsi tvirtai jas suimti.

– Pakviesti poną Boueną? – paklausė ji. – Paprašyti ką nors palydėti jus atgal į svetainę?

Vos prieš kelias dienas laikraštyje ji skaitė straipsnį apie vieną graiką, kuris užpuolė mokytoją jos pačios namuose ir išprievartavęs paliko mirti. Skalbėja Betė jau buvo nuėjusi siaura dengta perėja tarp namo ir ūkinio pastato.

Soperis dar neužsirašė, ką ji pajuto paširdžiuose, kai pakėlusi akis pamatė nepažįstamą vyrą, įžirgliojančią į jos virtuvę, ir kai išgirdo jį rūsčiai klausiant, ar ji – Merė Melon. Kaip ji sutriko, kai toks vyras kaip jis – puikaus sukirpimo švarku, dramblio kauko spalvos nagais, išblizgintais iš po kelnių kiškų kyšančiais batais, švarutėliais atvartais, tartum virš Niujorko gatves nuklojusio purvo ir šūdų jis būtų sklendęs, o ne kaip visi per juos ėjęs, – ištarė jos vardą ir pavardę; ir ji suprato, kad jis nepasiklydo, kad jis iš tikro ieško jos. Galiausiai jis sustojo

tarp Merės ir krosnies. Ji pamatė prakaito lašelius jo žandeno-
se. Vyriškio skruostikauliai buvo aukšti, išsišovę, veidas išrau-
dęs.

„Kreditorius“, – nusprendė ji.

– Kokių reikalų? – paklausė Merė.

Soperis žengtelėjo arčiau. Ji pajuto nuo jo odos sklindantį
tabako kvapą. Merė tvirčiau sugniaužė peilį.

– Aš esu Džordžas Soperis, sanitarijos inspektorius. Po-
nas Tompsonas nusamdė mane ištirti šiltinės protrūkį, praėjusią
vasarą įvykusį jo namuose Austrijų įlankoje. Turiu pagrindo
manyti, kad jūs sukėlėte ne tik šį protrūkį, bet ir keletą kitų,
įvykusių Niujorke ir jo apylinkėse. Turite tuoj pat vykti su ma-
nimi, panele Melon. Privalome jus ištirti. Ar galite patvirtinti,
kad praėjusią vasarą buvote nusamdyta Vorenų šeimos ir jai
dirbote pusantro mėnesio Austrijų įlankoje, name, kurį jie bu-
vo išsinuomoję iš pono Tompsono?

Merė neprisiminė, ką iš karto atsakė, tik kad nusistebėjo:
kuo ji čia dėta?

– Atleiskit, nesupratau?

– Jūs sergate, panele Melon. Jus reikia ištirti.

– Aš sergu? – Merė dirbtinai nusijuokė. – Dar niekada
nesijaučiau geriau.

– Jūs platinatė ligą. Manau, kad esate vidurių šiltinės pla-
tintoja.

Ji pasijuto apspangusi, nieko nesuvokianti – tartum kas
nors būtų ilgiausiai sukęs ratu, o paskui paprašęs eiti tiesiai.
Merė klubais atsirėmė į ruošos stalą, kad neprarastų pusiaus-
vyros.

– Prašau tuoj pat išeiti, – tarė ji. – Nesuprantu, apie ką
jūs kalbat.

– Jūs nesuprantate, panele Melon. Jūs būtinai turite tuoj pat eiti su manim, kad būtumėte ištirta. Įspėjau Vilardo Parke-rio ligoninės laboratoriją būti pasiruošus jūsų atvykimui. Tuč-tuoju liaukitės gaminusi valgį.

Jis mėgino suimti ją už rankos, bet ji atkišo peilį kartu su kepsnių šakute ir smogė į orą jo pusėn.

– Nešdinkitės! – sušnypštė ji.

Ponia Bouen visą dieną prastai jautėsi, dabar tarnaitė ją rengė. Ponas Bouenas neprigirdėjo. Bet kažkas turėjo įleisti Soperį į namus. Kažkas žinojo, kad jis virtuvėje, bet neatrodė, kad kas nors ruoštųsi čia ateiti. Ji vėl dūrė į jo pusę šakute.

Soperis atatupstas grįžo į koridorių.

– Privalote paklusti, panele Melon.

– Aš galiu nudurti jus šia šakute, todėl geriau nešdinkitės iš mano virtuvės.

– Virtuvė ne jūsų, panele Melon.

Merė vėl jį puolė, jis žengė keletą žingsnių atbulas ir klup-telejo. Skrybėlės kraštą gniaužiantys jo krumpliai buvo balti. Jis pažiūrėjo į ją, tartum norėdamas dar kai ką pridurti, bet paskui greitai nuėjo koridoriumi.

Praėjus kelioms minutėms nuo tada, kai iš virtuvės išėjo Soperis, pasirodė liokajus Frenkas.

– Kur buvai? – paklausė Merė.

– Ponas Bouenas davė man nurodymų. Kas toks čia bu-vo? Jis stovi ant šaligatvio ir žiūri į namą. Man atrodo, jis nu-siteikęs grįžti.

– Jis paseks jiems tą pačią pasakėlę, kurią pasekė man, – tarė Merė padėdama peilį ir šakutę. Ji ėmė vaikštinėti pirmyn atgal po virtuvę. Juodu išgirdo durų skambučio garsą.

– Leisk man, – netrukus tarė Frenkas.

Kai Frenkas atidarė duris, Merė susigūžė koridoriuje.

– Šiuo metu jie negali nieko priimti, – atsakė Frenkas, Soperiui paprašius pamatyti poną Boueną arba jo pačią. – Gal norėtumėte palikti žinutę?

– Galėčiau palaukti.

– Deja, ne. Vyksta kviestinė vakarienė.

– Tuomet paliksiu žinutę, – suniurnėjo Soperis, išsitraukdamas iš vidinės švarko kišenės užrašų knygutę ir rašiklį. Jis prikeverzojo tiek, kiek tilpo lapuke.

– Būtinai perduokite jiems, – tarė Soperis, žiūrėdamas vyresniam už jį liokajui tiesiai į akis.

Frenkas šaltokai nusilenkė Soperiui, paėmė iš jo raštelį ir palinkėjo gero vakaro. Doktorui išėjus, jis uždarė duris, priėjo prie židinio ir įmetė raštelį.

– Ačiū, – tarstelėjo Merė.

Jie stebėjo, kaip popierius virsta pelenais, kol laiptų viršuje įspėdamos žvangtelėjo ponios Bouen apyrankės.

Soperio pasirodymas Bouenų virtuvėje buvo pirmas įspėjimas Merei, bet buvo užkoduotas ir ji neįstengė jo iššifruoti. Kai Merė nusiramino, kad Soperis niekada nebegrįš, o antys buvo iškeptos ir supjaustytos, ji nusprendė, kad įvyko nesusipratimas, ir nusistebėjo, kodėl nepasakė jam daugiau. Kodėl nepasakė niekada nesirgusi šiltine, ir kad ji, o ne kas kitas, išslaugė Vorenius? Kodėl neliepė jam patikrinti faktų: vietinis Austrių įlankos gydytojas jau padarė išvadą, jog šiltine jie susirgo nuo valgytų kiautų neseniai nusimetusių krabų! Merei patiko dirbti pas Bouenus, bet jeigu tas žmogus ateis vėl ir papasakos jiems savo istoriją arba atsiųs laišką paštu ir šeiminiškai juo patikėję ją atleis, ji grįš į agentūrą ir susitars, kad ją įdarbintų kur kitur.